

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu a senátu JUDr. Ľubora Šeba a sudkýň JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci navrhovateľov **1/ P. I., st., 2/ A. I., 3/ Mgr. J. I., 4/ P. I., ml.**, všetci bytom H., zastúpených JUDr. J. G., advokátom v T., proti odporcovi **Bc. P. A.**, bytom T., zastúpeného Mgr. J. S., advokátom v N., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 37 C 178/2009, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. marca 2011 sp. zn. 11 Co 90/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Navrhovateľov 1/ až 4/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 28. apríla 2010 č.k. 37 C 178/2009-73 určil, že odporca tým, že dňa 24.5.2007 viedol svoje vozidlo zn. F., EČ T. a nevenoval sa plne vedeniu vozidla a náležite nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho si nevšimol chodkyňu M. I., prechádzajúcu pri objekte Fakultnej nemocnice na T. ulici v T. po prechode pre chodcov a ľavou prednou stranou vozidla do nej narazil, následkom čoho dňa X. na následky zranení z tejto dopravnej nehody M. I. zomrela, zasiahol do osobnostných práv navrhovateľov, do ich práva na súkromie a rodinný život. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ nemajetkovú ujmu, každému vo výške 6 000 € a navrhovateľom 3/ a 4/ nemajetkovú ujmu,

každému vo výške 2 000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že návrh je dôvodný, nestotožnil sa však s navrhovanou výškou nemajetkovej ujmy, ktorú žiadali navrhovatelia priznať. V prvej časti petitu žiadali o určenie, že odporca zasiahol do osobnostných práv navrhovateľov, do ich práva na súkromie a rodinný život. Toto určenie je podľa názoru súdu legitímne a súd sa s ním plne stotožnil, nakoľko spôsobenie smrti blízkej osoby je bezpochyby zásahom do osobnostných práv pozostalých. Keďže vzťahy medzi nebohou M. I. a navrhovateľmi ako rodičmi a súrodencami boli silné a intenzívne, všetci bývali až do dopravnej nehody M. v spoločnej domácnosti, denne sa stretávali, jej smrť silne a intenzívne prežívajú všetci navrhovatelia doposiaľ. Navrhovatelia tvorili s nebohou fungujúce rodinné spoločenstvo s dobre vyvinutými sociálnymi a citovanými väzbami, v dôsledku nečakanej smrti prežívajú pocity nervozity, úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku. Stratili možnosť viesť s ňou súkromný život a sú od jej smrti ochudobnení o sféru prirodzených vzťahov s jedným z najbližších rodinných príslušníkov. Protiprávnym konaním odporcu prišlo k tak nezvratnej deštrukcii týchto medziľudských väzieb, tvoriacich základ a rámec súkromného života navrhovateľov a tým k zásahu do ich osobnostných práv. Vzniknutá trauma je zo života navrhovateľov fakticky neodstrániteľná. V časti petitu, týkajúceho sa nemajetkovej ujmy sa súd domnieval, že je namieste postup a použitie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, po zvážení všetkých skutočností však dospel k záveru, že nie je namieste poskytnutie nemajetkovej ujmy vo výške tak, ako to požadujú navrhovatelia (po 15 000 € navrhovateľom 1/ a 2/ a po 10 000 € navrhovateľom 3/ a 4/, nakoľko nebol preukázaný mimoriadny zásah do ich osobnostných práv, neboli preukázané mimoriadne zvýšené nepriaznivé následky smrti M. I.. Je síce pravdou, že M. sa starala o domácnosť, starala sa a mala silné väzby na všetkých navrhovateľov, ale jej strata je zmiernená tým, že všetci navrhovatelia ostali žiť v spoločnej domácnosti, nebolo preukázané, že smrť mala výrazne nepriaznivé následky na ich zdravotný stav, nič sa nezmenilo na spoločenskom, pracovnom postavení navrhovateľov. Súd vzal tiež do úvahy vek, postavenie, príjmové a majetkové pomery odporcu, pričom sa jedná o pomerne mladého človeka, ktorý mal v čase nehody 29 rokov, ktorý ešte stále nemal ukončené štúdium, živia ho rodičia, jeho príjem zo živnosti nie je výrazný. Prisúdenie nemajetkovej ujmy v požadovanej výške spolu 50 000 € preto považoval za príliš vysoké, ktorým by fakticky znemožnil a mimoriadne sťažil odporcovi ďalší život. Odporca bol za spáchaný trestný čin riadne

a právoplatne odsúdený, navrhovateľom ponúkol plnenie 250 000,- Sk, ktoré však oni odmietli. Súd mal pri svojom rozhodovaní okrajovo na zreteli aj skutočnosť, že M. I. mala v čase dopravnej nehody 0,59 ‰ alkoholu v krvi, čo mohlo mať tiež vplyv na vznik nehody. O práve na náhradu trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď úspech navrhovateľov bol len čiastočný.

Krajský súd v Trnave na odvolanie navrhovateľov 1/ a2/ rozsudkom zo 16. marca 2011 sp. zn. 11 Co 90/2010 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určenia nemajetkovej ujmy navrhovateľov 1/ a 2/ tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 15 000 € a navrhovateľke 2/ sumu 15 000 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V napadnutej časti náhrady trov konania zmenil prvostupňový rozsudok tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 1 308,30 €, navrhovateľke 2/ sumu 1 308,30 €, navrhovateľovi 3/ sumu 174,44 € a navrhovateľovi 4/ sumu 174,44 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku do rúk právneho zástupcu navrhovateľov JUDr. J. G.. Odporcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľovi 1/ v sume 426,71 €, navrhovateľke 2/ v sume 426,71 €, navrhovateľovi 3/ v sume 74,33 € a navrhovateľovi 4/ v sume 74,33 €, všetko do rúk právneho zástupcu navrhovateľov JUDr. J. G., taktiež do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že odporca zasiahol do osobnostných práv navrhovateľov, do ich práv na súkromie a rodinný život, keď v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zapríčinil, zomrela M. I., dcéra navrhovateľov 1/ a 2/ a sestra navrhovateľov 3/ a 4/. Súhlasil tiež s konštatovaním súdu prvého stupňa, že protiprávnym konaním odporcu prišlo k nezvratnej deštrukcii medziľudských väzieb, tvoriacich základ a rámec súkromného života navrhovateľov. Zmenu prvostupňového rozsudku v časti priznania nemajetkovej ujmy navrhovateľom 1/ a 2/ v nimi požadovanej výške každému po 15 000 € odvolací súd odôvodnil tým, že navrhovatelia 1/, 2/ boli rodičia zomrelej M. I., pričom smrť dieťaťa je pre rodičov vždy mimoriadnym zásahom do ich osobnostných práv, preto mal za to, že nebolo potrebné preukazovať žiadnu mimoriadnosť zásahu. Skutočnosti, tvrdené odporcom, že sa navrhovateľom 1/, 2/ nezmenil žiadnym spôsobom zdravotný stav, neboli ani psychiatricky ani psychologicky liečení, nie sú relevantné na preukázanie mimoriadnosti zásahu do ich osobnostných práv. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že M. I. žila v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, o týchto sa starala, bola

hybnou silou ich domácnosti. Rodičia po tom, ako bola zranená pri dopravnej nehode ju pravidelne takmer dennodenne navštevovali v nemocnici, s jej smrťou podľa ich vlastných vyjadrení a vyjadrení svedkyne sa doposiaľ nevyrovnali, stále im chýba a keďže sa jednalo o ich dcéru, na ktorú boli najviac citovo naviazaní, keďže s nimi žila v spoločnej domácnosti a poskytovala im potrebnú starostlivosť, na ktorú sa spoliehali aj do budúcnosti. Smrťou dcéry bola narušená celistvosť ich rodiny, bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné. Podľa záveru odvolacieho súdu, v dôsledku tragickej smrti dcéry pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme, spočívajúcej v strate milovaného dieťaťa, čím sú navrhovatelia 1/, 2/ ochudobnení aj do budúcnosti o rodinný život, táto spočíva aj v citovej strate, keď smrťou dcéry stratili jej lásku a radosť s ňou prežívanú. Pokiaľ ide o odporcu, jeho osobné a majetkové pomery nemôžu mať dopad na priznanú výšku nemajetkovej ujmy a tvrdenie odporcu, že nebohá mala v čase dopravnej nehody v krvi zistený alkohol 0,59 ‰ nepovažoval za podstatné a dôvodiace zníženie výšky požadovanej nemajetkovej ujmy, keď zo znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní znalcom Ing. P. R. bolo skonštatované, že chodkyňa svojim vstupom do vozovky, na priechod pre chodcov vodiča vozidla, teda odporcu, neohrozila a vodič mal aj možnosť pri včasnej reakcii zastaviť do miesta zrážky a ako jediná príčina vzniku dopravnej nehody bola skonštatovaná nesprávna technika jazdy odporcu, konkrétne jeho oneskorená reakcia na chodkyňu prechádzajúcu po priechode pre chodcov. Zmenu prvostupňového rozsudku vo výroku o trovách konania oprel o ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p. a o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. V dôvodoch dovolania odvolaciemu súdu vytkol, že priznanie neprimerane vysokej nemajetkovej ujmy v peniazoch žiadnym spôsobom neodôvodnil a ani nezdôvodnil, z akých záverov vychádzal pri jej určení. Nezdôvodnil hranice v akých sa musí súd pohybovať pri skúmaní podmienok priznania náhrady nemajetkovej ujmy a žiadnym spôsobom neodôvodnil ani zmysel peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy poskytnutej navrhovateľom 1/, 2/, do ktorých práv na ochranu osobnosti sa zasiahlo. Vyslovil názor, podľa ktorého odvolací súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy neprihliadol najmä na okolnosť, že odporca síce zavinil smrť, ale zavinil ju z nebanlivosti

pri dopravnej nehode, kedy mu nebohá vbehla do jazdnej dráhy a v čase dopravnej nehody mala zistený alkohol, a to 0,59 ‰ a práve za toto svoje konanie bol právoplatne uznaný za vinného a odsúdený. Keďže odvolací súd priznané konkrétne čiastky podrobne nezdôvodnil skutkovými zisteniami, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd pri určení finančného vyjadrovania nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom vôbec nezohľadnil jeho situáciu a zaviazal ho nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške, ktorú nemôže nahradiť. V závere dovolania poukázal na to, že predmetnú dopravnú nehodu spôsobil osobným motorovým vozidlom, ktoré bolo povinne zmluvne poistené v A., a.s., na základe čoho vyslovil názor, že nie je v spore pasívne legitimovaný, pretože náhrada nemajetkovej ujmy je v tomto prípade krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

Navrhovatelia sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Občiansky súdny poriadok umožňuje účastníkovi podať dovolanie len z tých dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p. Dovolanie tak môže byť podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dovolacími dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Dovolateľ existenciu žiadnej z týchto vád netvrdil a existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýka nesprávnosť právneho záveru v súvislosti s výškou navrhovateľom 1/, 2/ priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka).

Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Vychádzajúc z cit. ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom neustanovuje zákon žiadne medze. Pre určenie tejto výšky náhrady nemajetkovej ujmy však § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka zakotvuje taxatívne dve kritéria: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a d'alej

veľmi široko chápané okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo (pričom vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby, konkrétne, napríklad, aký je podiel samotnej postihnutej osoby na priebehu činnosti pôvodcu vyusťujúcej do neoprávneného zásahu). Druhé kritérium (okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo), je stanovené zámerne veľmi všeobecne tým, že by malo byť uplatnené vo vzťahu ako k postihnutej fyzickej osobe, tak k osobe, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (napr. či išlo na strane pôvodcu neoprávneného zásahu len o určitú ľahkú nedbanlivosť alebo naopak o úmysel). Tým je sledovaný cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnúť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí pritom však vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská. Maximálna čiastka peňažného zadosťučinenia, ktorú môže súd priznať (inak by postupoval v rozpore s ustanovením § 153 ods. 2 O.s.p.), je ohraničená výškou navrhovateľom požadovaného peňažného zadosťučinenia, ktorá musí byť zrejماً zo žalobného návrhu (§ 79 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že odporca bol podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a/ Trestného zákona právoplatným trestným rozsudkom uznaný vinným z prečinu usmrtenia dcéry a sestry navrhovateľov, keď ako vodič spôsobil z nedbanlivosti dopravnú nehodu, následkom ktorej dcéra a sestra navrhovateľov zahynula, ktorým výrokom rozhodnutia boli súdy nižších stupňov v tomto konaní viazané (§ 135 ods. 1 O.s.p.). Tým bola preukázaná zodpovednosť odporcu za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti navrhovateľov, a to do práva na ich súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou ich blízkej príbuznej natrvalo narušený. Uvedená zodpovednosť odporcu je objektívnou zodpovednosťou, t.j. zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie.

Vzhľadom na uvedené, podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd po správnom vyhodnotení závažnosti vznikutej ujmy navrhovateľov 1/, 2/, ktorú mal preukázanú predovšetkým s prihliadnutím na príbuzenský vzťah navrhovateľov ako najbližších rodinných príslušníkov alebo jej, u ktorých bola prítomnosť najintenzívnejších interpersonálnych väzieb

na výsostne emociálnom základe nespochybniteľná, podľa voľnej úvahy správne ustálil aj výšku priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľom 1/, 2/ v sume nimi požadovanej. V tejto súvislosti námietka dovolateľa, že odvolací súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy neprihliadol najmä na okolnosť, že odporca síce zavinil smrť, ale zavinil ju z nedbanlivosti pri dopravnej nehode, kedy mu nebohá vbehla do jazdnej dráhy a v čase dopravnej nehody mala v krvi zistený alkohol, a to 0,59 ‰, je bezpredmetná. Aj keď nepopierateľne pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, je správanie samej dotknutej osoby (v preskúvanom prípade nebohej dcéry navrhovateľov 1/, 2/) pri neoprávnenom zásahu právne významné (pozri tiež napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010 sp. zn. 1 Cdo 77/2009), v danom prípade skutočnosť, že M. I. mala v čase dopravnej nehody 0,59 ‰ alkoholu v krvi, na čo neodôvodnene ako na jeden z možných vplyvov vzniku dopravnej nehody poukázal prvostupňový súd a čo v konečnom dôsledku ovplyvnilo aj ním prisúdenú výšku nemajetkovej ujmy, pre posúdenie veci právny význam nemá. Túto skutočnosť správne už odvolací súd nepovažoval za podstatnú, majúcu vplyv na zníženie výšky požadovanej nemajetkovej ujmy, keďže podľa záverov znalca Ing. P. R. v znaleckom posudku vypracovanom v trestnom konaní, jedinou príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy odporcu, konkrétne jeho oneskorená reakcia na chodkyňu prechádzajúcu po priechode pre chodcov, ktorá svojim vstupom do vozovky na priechod pre chodcov odporcu neohrozila a tento mal aj možnosť pri včasnej reakcii zastaviť do miesta zrážky. Rovnako tak sú správne závery odvolacieho súdu vzťahujúce sa na nemožnosť dopadu osobných a majetkových pomerov odporcu na priznanú výšku nemajetkovej ujmy, na ktorú, ako už bolo uvedené, majú vplyv (popri závažnosti vzniknutej ujmy) okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu pre absenciu relevantných dôvodov, túto dovolací súd nepovažoval taktiež za dôvodnú.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo

nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Konečne, neopodstatnená je i námietka dovolateľa o nedostatku jeho pasívnej legitímácie v danom spore, keďže náhrada nemajetkovej ujmy je v tomto prípade krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Neopodstatnenosť tejto námietky odporcu vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý rozsah poistenia zodpovednosti zakotvuje v § 4, v ktorom však náhrada nemajetkovej ujmy zahrnutá nie je.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odporcovi sa prostredníctvom uplatneného dovolacieho dôvodu a jeho obsahového vymedzenia nepodarilo spochybníť správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, preto dovolací súd jeho dovolanie musel ako nedôvodné zamietnuť (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovatelia si však náhradu trov dovolacieho konania neuplatnili, preto im priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. októbra 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková